

Arrest

nr. 195 185 van 17 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juli 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2017 met referentienummer 71630.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt naar eigen zeggen België binnen op 8 november 2016.

Op 29 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2017 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.03.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

B., A. (R.R.: xxx)

Geboren te A. op (...)1944

Nationaliteit: Turkije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29.05.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 30 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B., A.

Geboortedatum: (...)1944

Geboorteplaats: A.

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in

kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De minister c.q. de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.2. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto*

dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Daarenboven heeft, blijkens de gegevens van het dossier, de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekers ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel : schending van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, artikel 7 §1 van het KB van 17 mei 2007 en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en de kennelijke beoordelingsfout.

2.1.1.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat er in casu niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Dat een dergelijke beslissing genomen werd op basis van het advies van de arts-adviseur dd. 29.05.2017 welke stelt dat verzoekster enkele jaren geleden in Turkije een CVA heeft gehad en zij sindsdien tekens van chronische dementie vertoont, doch deze evengoed gerelateerd kan zijn aan ouderdomsverschijnselen bij deze 73-jarige dame.

Bovendien zou er vooral gevreesd worden voor een hygiënische verwaarlozing en zouden er geen acute opstoten, noch hospitalisaties te betreuren zijn.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing vooreerst geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen en dan ook het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Tevens is er sprake van een schending van de motiveringsplicht en bovendien is er sprake van een manifeste fout!

Vooreerst gaat de arts-adviseur louter uit van veronderstellingen, wat geenszins als een zorgvuldige feitenvinding kan worden beschouwd.

Immers, de arts-adviseur stelt dat verzoekster in Turkije een CVA heeft gehad en zij sindsdien tekens van chronische dementie vertoont, welke evengoed kan gerelateerd zijn aan ouderdomsverschijnselen.

M.a.w. het advies van de arts-adviseur is gesteund op louter giswerk, nu hij de oorzaak van de dementie niet kan plaatsen en dan maar uitgaat van veronderstellingen.

Indien de arts-adviseur in het duister tast betreffende de oorzaak van verzoeksters chronische dementie, had hij ofwel bijkomende informatie aan de behandelende geneesheer moeten vragen ofwel zelf verzoekster moeten onderzoeken ofwel bijkomende onderzoeken moeten bevelen.

De arts-adviseur heeft evenwel niets van dit alles gedaan en vermeld in zijn advies dan ook opties waardoor de dementie kan ontstaan zijn. Dat dit geenszins als een zorgvuldige handelwijze kan worden beschouwd en er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is er sprake van een manifeste beoordelingsfout, waar de arts-adviseur stelt dat er in casu geen hospitalisaties te betreuren zijn.

Dit in weerswil tot het gevoegde standaard medisch getuigschrift waarin neuroloog D. M. uitdrukkelijk vermeld heeft dat verzoekster ziekenhuisopnames gehad heeft in Turkije!

De arts-adviseur heeft in zijn medisch advies dan ook geen rekening gehouden met de hospitalisaties van verzoekster in het land van herkomst, wat nogmaals aantoont dat de bestreden beslissing geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen en zelfs een manifeste beoordelingsfout inhoudt.

Tenslotte stelt het advies van de arts-adviseur dat er in hoofde van verzoekster vooral gevreesd wordt voor een hygiënische verwaarlozing.

Het feit dat de behandelende geneesheer heeft gesteld dat een hygiënische verwaarlozing mag worden verwacht, raakt evenwel niet de kern van de problematiek en is geenszins het feit waarvoor voornamelijk wordt gevreesd!

Dokter D. M. heeft onder de rubriek ‘D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet’ – naast een hygiënische verwaarlozing (wat overigens als laatste punt werd aangehaald) – immers als eerste bezorgdheid uitdrukkelijk gesteld dat gezien het geheugendefect, verzoekster niet alleen kan functioneren, waardoor er o.m. een incorrecte medicatie-inname zal zijn.

De hygiënische verwaarlozing van verzoekster is dan ook het minste van alle zorgen!

Verzoekster kan immers NIET MEER ALLEEN FUNCTIONEREN en HET IS NIET VERANTWOORD OM HAAR ALLEEN TE LATEN! Dit wordt meermaals in het standaard medisch getuigschrift herhaald :

“Gezien de ernst van de dementering heeft deze dame chronisch toezicht nodig. Niet verantwoord om de dame alleen te laten.

Gezien het geheugendefect kan zij niet alleen functioneren. Incorrecte medicatie-inname + hygiënische verwaarlozing worden verwacht.

Continue mantelzorg nodig”.

Deze conclusies van de behandelende geneesheren-specialist van verzoekster, vallen dan ook niet te rijmen met het advies van de arts-adviseur welke poneert dat er vooral hygiënische verwaarlozing wordt gevreesd en er geen sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Dat de vaststellingen van de behandelende arts van verzoekster dan ook geheel terzijde werden geschoven en geenszins onderzocht werden door de arts-adviseur, zodat deze laatste geenszins op een efficiënte, correcte en zorgvuldige wijze advies heeft verleend.

Bovendien wordt door de arts-adviseur geen enkele motivering gegeven waarom hij geen rekening heeft gehouden met de vaststellingen in het standaard medisch getuigschrift, waaruit blijkt dat verzoekster continue mantelzorg behoeft en zij onmogelijk nog alleen kan functioneren.

Dat uit hetgeen voorafgaat dan ook overduidelijk blijkt dat de arts-adviseur geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan, er sprake is van manifeste beoordelingsfouten en er nagelaten werd ook maar enige motivering te geven waarom geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster niet meer alleen kan functioneren en zij permante mantelzorg behoeft!

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen.

2.1.3.

Dat met betrekking tot de levensnoodzakelijke mantelzorg in hoofde van verzoekster, die meerdere malen wordt herhaald in het standaard medisch getuigschrift, geen enkele rekening wordt gehouden door de arts-adviseur. Meer nog, hij rept hieromtrent zelfs met geen woord!

Het hoeft geen betoog dat verzoekster, gelet op haar medische problematiek en leeftijd van 73 jaar oud, niet meer alleen kan instaan voor haar zichzelf en zij continue mantelzorg behoeft, zoals meermaals bevestigd wordt in het standaard medisch getuigschrift.

Desbetreffende heeft verzoekster in haar aanvraag conform 9ter Vw. van 29 maart 2017 uitdrukkelijk uiteengezet dat zij in Turkije geen familieleden meer heeft, nu haar echtgenoot op 15 april 2016 overleden is (stuk 9 aanvraag 9ter).

De enige familieleden die verzoekster nog heeft, zijn haar kinderen die allen in België en Duitsland, respectievelijk Nederland wonen. Verzoekster heeft ter staving hiervan tevens een uittreksels uit het Turkse bevolkingsregister voorgelegd (stuk 10 aanvraag 9ter), evenals kopijen van de EU-identiteitskaarten/paspoorten van haar kinderen voorgelegd (stukken 5 t.e.m. 8).

Verzoekster heeft in Turkije dan ook niemand meer die voor haar kan zorgen.

Bovendien kan er geenszins worden vanuit gegaan dat verzoekster nog vrienden of kennissen zou hebben in Turkije. Verzoekster is immers reeds 73 jaar oud, zodat ervan uit kan worden gegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot een dergelijke leeftijdscategorie behoren. Indien er effectief nog vrienden en kennissen in leven zouden zijn, kan ervan uit worden gegaan dat deze inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en geenszins kunnen instaan voor de opvang van verzoekster! Overigens kan er geenszins vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud!

Dat gelet op verzoekster gevorderde leeftijd, zij kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor de opvang van verzoekster. Een ander klemt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van verzoekster. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud (RVV nr. 178.364, 24 november 2016).

Verzoekster heeft tevens in haar aanvraag uiteengezet dat zij inwoont bij haar Belgische dochter, Mevrouw M. B. (stuk 8 aanvraag 9ter), die de volledige zorg voor verzoekster op zich neemt, hierin ondersteund door haar andere familieleden welke in Gent verblijven.

Bovendien is deze mantelzorg – gelet op verzoeksters medische toestand en haar leeftijd – geen tijdelijk gegeven, doch zal toenemen naargelang de leeftijd van verzoekster.

Dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat ook de nood aan mantelzorg deel uitmaakt van een behandeling en de arts-adviseur ook moet ingaan op de noodzaak aan mantelzorg en de weigeringsbeslissing ook op dit vlak moet motiveren (RVV nr. 79.020, 12 april 2012; RVV nr. 26 november 2013, nr. 114.457).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat de arts-adviseur tenslotte zelfs de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen en het bestaan van eventuele mantelzorg in Turkije voor verzoekster zelfs niet heeft onderzocht!

Dit niettegenstaande uitdrukkelijk en verschillende malen herhaald werd door de behandelende neuroloog van verzoekster dat zij niet meer kan functioneren en zij ononderbroken en continue mantelzorg behoeft!

Dat al evenmin enige motivering wordt gegeven waarom dergelijke – voor verzoekster levensnoodzakelijke – opties niet werden onderzocht.

Dat uit het gebrek aan deze informatie duidelijk blijkt dat de arts-adviseur geenszins op een zorgvuldige wijze is te werk gegaan en het gebrek aan motivering uit de beslissing druipt!

Dat de bestreden beslissing dan ook wegens een schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel dient vernietigd te worden!

2.1.5.

Dat verzoekster in haar aanvraag voldoende heeft aangetoond dat zij in Turkije geenszins de nodige medische behandeling zal kunnen bekomen en zij aldaar niemand meer heeft die haar de levensnoodzakelijke mantelzorg kan bieden, zodat er in casu sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling (hierin inbegrepen mantelzorg) is in het land van herkomst.

“A lack of proper care in a case where someone is suffering from a serious illness could in certain circumstances amount a treatment contrary article 3” (Commissie Mensenrechten dd. 19 mei 1994, Tanko/vs Finland, in P.J. VAN KRIEKEN (red.), Health, Migration and Return. A Handbook for a Multidisciplinary Approach, 376-381).

Dat er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 9ter Vw. en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

2.1.6.

Dat uit het voorgaande dan ook zonder enige twijfel blijkt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsbeginsel en de kennelijke beoordelingsfout.”

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 3 EVRM;*
- artikel 7, §1 van het KB van 17 mei 2007;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*

Er zou tevens sprake zij van een kennelijke beoordelingsfout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geheel terecht onontvankelijk werd verklaard.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar onontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Door de arts-adviseur werd vastgesteld dat de verzoekende partij enkele jaren geleden in Turkije een CVA (cerebraal vasculair accident) heeft gehad en sindsdien tekenen van dementie vertoont.

De arts-adviseur stelt tevens vast dat deze chronische dementie evengoed gerelateerd kan zijn aan ouderdomsverschijnselen gelet op de leeftijd van de verzoekende partij.

Aangezien er geen acute opstoten waren, noch hospitalisaties, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

De verzoekende partij meent vooreerst dat het advies van de arts-adviseur gesteund zou zijn op louter giswerk, nu de arts-adviseur de oorzaak van de dementie niet zou kunnen plaatsen en uit zou gaan van veronderstellingen. De verzoekende partij meent dat de arts-adviseur ofwel de behandelende arts om bijkomende informatie diende te verzoeken ofwel haar zelf diende te onderzoeken.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij elke grondslag mist.

Door de arts-adviseur werd vastgesteld dat de verzoekende partij enkele jaren geleden in Turkije een CVA (cerebraal vasculair accident) heeft gehad en sindsdien tekenen van dementie vertoont.

Gezien de leeftijd van de verzoekende partij, i.e. de verzoekende partij is een 73-jarige dame, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze dementie evengoed gerelateerd kan zijn aan ouderdomsverschijnselen.

De arts-adviseur erkent dat de verzoekende partij tekenen van dementie vertoont, zodat niet kan worden ingezien welk belang de verzoekende partij heeft bij het uiten van voormelde kritiek.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, is het ook niet de taak van de arts-adviseur om de oorzaak van de weerhouden pathologie vast te stellen.

Verweerder wijst er verder op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet dat de arts-adviseur bijkomend advies bij een specialist of de behandelende arts zou moeten inwinnen, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet.

Al evenmin bepaalt art. 9ter Vreemdelingenwet dat het aan de arts-adviseur zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. De kritiek van verzoekende partij mist derhalve elke juridische grondslag.

Zie in die zin:

“Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of de derde verzoekster aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partijen tonen zulks echter niet aan. Zij beperken zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder in concreto aan te tonen dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door hen aangeleverde medische attesten zonder daarbij advies van een deskundige of de behandelende arts in te winnen of de derde verzoekster fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek.” (R.v.V. nr. 156.214 dd. 09.11.2015)

De verzoekende partij houdt verder voor dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met de ziekenhuisopnames die zij gehad heeft in Turkije.

Verweerder benadrukt dat uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de arts-adviseur erkend dat zij enkele jaren geleden in Turkije een CVA heeft gehad en sindsdien tekens van chronische dementie vertoont. De door de verzoekende partij weerhouden medische problematiek betreffen dan ook de chronische sequelen van een CVA.

Door de arts-adviseur werd vastgesteld dat in het licht van voormelde medische problematiek geen acute opstoten plaatsvonden, noch hospitalisaties te betreuren waren. De verzoekende partij ontkent dit ook niet. Het loutere feit dat de verzoekende partij in Turkije in het verleden werd opgenomen in het ziekenhuis, doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

Verweerder wijst dienaangaande nog op het feit dat de verzoekende partij eveneens in gebreke blijft om nadere informatie te geven omtrent deze opname(s). De verzoekende partij zet niet uiteen op welke datum zij werd opgenomen in het ziekenhuis, noch de frequentie van de ziekenhuisopnames. In het standaard medisch getuigschrift stelt de arts uitsluitend “precieze data van opname in Turkije mij niet betekend.”

De verzoekende partij uit vervolgens kritiek op het feit dat de arts-adviseur in het medisch advies stelt dat vooral gevreesd wordt voor een hygiënische verwaarlozing.

Op de vraag wat de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stop gezet, antwoordt de arts in het standaard medische getuigschrift als volgt:

“Gezien het geheugendefect kan zij niet alleen functioneren. Oncorrecte medicatie inname + hygiënische verwaarlozing worden verwacht.”

Het is niet kennelijk onredelijk van de arts-adviseur om, rekening houdend met het standaard medische getuigschrift, te oordelen dat vooral gevreesd wordt voor hygiënische verwaarlozing.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, wordt door de arts-adviseur niet gesteld dat uitsluitend gevreesd wordt voor hygiënische verwaarlozing.

Bovendien, en dit louter volledigheidshalve, kan de incorrecte inname van medicatie eveneens begrepen worden als hygiënische verwaarlozing.

Tot slot uit de verzoekende partij kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid (i.e. mantelzorg) van de behandeling in haar land van herkomst.

Verweerder wijst er op dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitspreekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "kennelijke beoordelingsfout".

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de arts-adviseur in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* van toepassing zijnde onderdelen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

en

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° *indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*

5°(...).”

Verzoekster voert onder meer aan dat de vaststellingen van de behandelende arts geheel terzijde werden geschoven en niet werden onderzocht door de arts-adviseur. De arts-adviseur motiveert niet waarom hij geen rekening heeft gehouden met de vaststellingen in het standaard medisch getuigschrift, waaruit blijkt dat verzoekster continu mantelzorg nodig heeft en zij onmogelijk nog alleen kan functioneren. Er wordt met geen woord gerept over de levensnoodzakelijke mantelzorg. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat mantelzorg deel uitmaakt van een behandeling en dat de arts-adviseur moet ingaan op de noodzaak aan mantelzorg en hierover moet motiveren.

4.1.3.3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 29 mei 2017, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd. Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29/3/2017.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 13/3/2017 en bijkomende medische stukken dd. 10/11/2016 en 8/6/2016 blijkt dat betrokkene enkele jaren geleden in Turkije een CVA (cerebraal vasculair accident) heeft gehad en sindsdien tekens van chronische dementie vertoont, maar deze kan evengoed gerelateerd zijn aan ouderdomsverschijnselen bij deze 73-jarige dame.

Er wordt vooral gevreesd voor een hygiënische verwaarlozing.

Verder waren er geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren.

Ik stel bijgevolg vast dat er bij betrokkene, met chronische sequelae van een CVA, kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit het standaard medisch getuigschrift van 13 maart 2017 van de behandelende arts, dat bij de aanvraag werd gevoegd, blijkt het volgende:

- Onder het kopje B/Diagnose:

“oud CVA: 3,5 jaar oud

Dementie

Vermoeden epileptische aanvallen”

- Onder het kopje C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B/ worden onder het eerste streepje *“Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal”* vier geneesmiddelen opgesomd en onder het derde streepje *“Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling”*:

“Gezien de ernst van de dementering heeft deze dame chronisch toezicht nodig. Niet verantwoord om de dame alleen te laten.”

- Onder het kopje D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

“Gezien het geheugendefect kan zij niet alleen functioneren. Oncorrecte medicatie-inname + hygiënische verwaarlozing worden verwacht.”

- Onder het kopje F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

“Kontinue mantelzorg nodig”.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat hij van oordeel is, na consultatie van de voorliggende stukken, dat het gaat om *“een CVA (cerebraal vasculair accident) (...) en sindsdien tekens van chronische dementie (...), maar deze kan evengoed gerelateerd zijn aan ouderdomsverschijnselen bij deze 73-jarige dame”*, dat de arts-adviseur stelt dat er vooral gevreesd wordt voor een hygiënische verwaarlozing, dat er geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren waren, en dat er dus kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Uit dit advies blijkt dat de arts-adviseur de diagnose dementie aanneemt.

Dat een aandoening als dementie niet verbetert, zoals vermeld wordt in het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 13 maart 2017, staat er niet aan in de weg dat de vreemdeling die een aandoening heeft zoals dementie, ervoor kan worden behoed in een situatie terecht te komen die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dat met “behandeling” niet alleen een medicamenteuze behandeling wordt bedoeld, blijkt uit het model van het standaard medisch getuigschrift. Dit document, dat de regelgever zelf heeft opgesteld te behoeve van de dienst Humanitaire Regularisaties bij de Dienst Vreemdelingenzaken, voorziet dat de behandelende arts onder meer attesteert of mantelzorg al dan niet medisch vereist is (zie rubrieken C/ en F/ van de voorgedrukte vragen op het standaard medisch getuigschrift). Derhalve moet worden geoordeeld dat de noodzaak aan mantelzorg wel degelijk een element is dat bij de beoordeling van de aanvraag moet worden betrokken.

In casu moet worden vastgesteld dat de noodzaak tot mantelzorg in het standaard medisch attest *d.d.* 13 maart 2017 dat door verzoekster bij de aanvraag werd gevoegd, duidelijk werd benadrukt, zoals hierboven weergegeven. De arts-adviseur zwijgt hier evenwel over, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek aan de oppervlakte brengt in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en, in het bijzonder, de vereisten waaraan het standaard medisch getuigschrift moet voldoen. Minstens moet ook hier worden gesteld dat er *in casu* niet afdoende is gemotiveerd waarom de in het standaard medisch getuigschrift vermelde noodzaak aan continue mantelzorg niet in overweging wordt genomen.

In haar repliek in de nota stelt de verwerende partij dat, wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt, geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitsprekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. De verwerende partij vervolgt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet de vereiste stelt dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is, voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, de verwerende partij meent dat de arts-adviseur aan deze verplichting is tegemoetgekomen.

De verwerende partij gaat in deze repliek echter voorbij aan het gegeven dat de arts-adviseur aanvaardt dat er wel degelijk sprake is van een aandoening, met name dementie, en dat in het advies volkomen werd genegeerd dat er mantelzorg nodig is.

De argumenten van de verwerende partij doen bijgevolg geen afbreuk aan het feit dat de in het standaard medisch getuigschrift vermelde noodzaak aan mantelzorg niet in overweging wordt genomen. De Raad merkt op dat dit los staat van de vraag of de verwerende partij *in casu* zonder meer de keuze van verzoekster en haar familieleden moet volgen inzake het land van verblijf.

Er is geen sprake van een correcte feitenvinding, de schending van de materiële motiveringplicht is *in casu* aangetoond.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond en dit leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikelen 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster niet over een geldig visum beschikt.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster en haar gezins- en familieleven conform artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM bij het afleveren van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals reeds uiteengezet, lijdt verzoekster aan een ziekte welke een reëel risico inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit, en behoeft zij voor haar levensnoodzakelijke mantelzorg.

Bovendien woont verzoekster inmiddels geruime tijd bij haar Belgische dochter en heeft zij geen familieleden meer in Turkije.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM.”

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 8 EVRM.*

De verzoekende partij houdt een schending van voormeld bepalingen voor, doordat geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en haar gezins- en familieleven.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft besloten dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunt zich hierbij op de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De verzoekende partij is immers niet in het bezit van een geldig visum.

De verzoekende partij betwist voormelde motieven niet. Zij beweert wel dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en gezins- en familielevens.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd overigens negatief afgesloten.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat uit de synthesesnota, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens alsook met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Zie in die zin:

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder laat gelden dat ook een schending van artikel 8 EVRM evenmin kan worden aangenomen.

Los van de vraag of de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardige relatie aannemelijk maakt, laat verweerder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

Verzoekende partij verbleef het overgrote deel van haar leven, met name de eerste 72 jaar, in Turkije alwaar zij begeleid en opgevangen werd. Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden als zou haar dochter de enige persoon zijn die 'de zorg' op zich kan nemen.

Het gezinsleven dat verzoekende partij op heden met haar dochter zou onderhouden, is dan ook niet van die aard dat het de Belgische Staat de plicht zou verplichten het gezinsleven te vrijwaren.

Terwijl verzoekende partij in het land van herkomst bij haar overige familieleden zal kunnen verblijven en contact zal kunnen houden met haar kinderen, die haar kunnen komen bezoeken.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet kan dan ook niet aangenomen worden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3. Er wordt op gewezen dat blijkens de gegevens van het dossier de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd geantwoord op de door verzoekster ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd. De argumentatie van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk.

Dit volstaat voor de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en de beslissing van dezelfde datum houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET